

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 95/2019
31.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и окривљеног ББ, због кривичног дела злостављање и мучење у саизвршилаштву из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Тање Савић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 16К.бр.668/16 од 12.10.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 241/2018 од 29.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Тање Савић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 16К.бр.668/16 од 12.10.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 241/2018 од 29.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 16К.бр.668/16 од 12.10.2017. године, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење у саизвршилаштву из члана 137. став 3. у вези става 2. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора и то окривљени АА на казну затвора у трајању од 8 месеци, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од 5 месеци, коју ће окривљени издржавати по правноснажности пресуде. Истом пресудом, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, а оштећени као тужилац ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Одлучујући о жалби браниоца окривљених АА и ББ, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 241/2018 од 29.05.2018. године жалбу одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених, адвокат Тања Савић поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд донесе

пресуду којом ће усвојити захтев за заштиту законитости и у целости укинути побијане пресуде или исте преиначити.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са првостепеним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, такстативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге из којих овлашћено лице (члан 483. ЗКП) може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених у захтеву не одређује конкретно ни једну повреду закона, која у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ наводи да другостепени суд није дао јасне и разумљиве разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, а у вези оцене исказа сведока ГГ, ДД и ЂЂ, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљених у једном делу свог захтева иако формално не истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, наводи да у току поступка, није доказан „циљ мучења“, из ког разлога се не може говорити о кривичном делу из члана 127. став 3. у вези става 2. већ само о кривичном делу из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ, а за које је запређена казна затвора од 3 месеца до 3 године, те да би у том случају, а обзиром да је дело извршено 06.06.2007. године протеклом времена од 6 година од извршења кривичног дела, односно 06.06.2013. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Међутим, образлажући напред наведено бранилац окривљених заправо указује на погрешну оцену од стране суда чињеница од којих зависи одлука у овој кривичноправној ствари, јер оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, ценећи изведене доказе током поступка, износећи своје чињеничне закључке, наводећи да ниједним изведеним доказном није утврђено да су окривљени извршили кривично дело за које су оглашени кривим, већ кривично дело из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ, ценећи при томе исказе саслушаних сведока, оштећеног, те материјалне доказе ..., а које чињенице су другачије од оних утврђених у побијаним пресудама, чиме указује на повреду одредаба члана 440. ЗКП.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотупно утврђено чињенично стање (члан 440.

ЗКП), у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Ирина Ристић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.